

Kužim spiku

GLAMISH

Glamish je glamur + iš. Čitajte. Listajte. Sve će vam bit' jasno.

Razgovarala: **Stela Jelinčić**
Fotografirao: **Ognjen Maravić**
Stilist: **Dean Jelinek**
Šminka i frizura: **Frizeraj, www.frizeraj.hr**

Zahvaljujemo baru *Gallery*, Zagreb

Mjesto radnje: *Golf*

- Hej, dečko, dečko...

- Daj, kak' ga to zoveš?

- Pa, glupo mi je zvat: *konobar!*

- Dečko je okej... Zovi ga sad ti.

- Dečko!

- Kaje?

- Moš malo stišat, plizzzzzz... Samo malčice.

- Ne mogu... Idite na terasu.

- Ali smrznut ćemo se... Plizzzz.

- Obucite jaknu.

- Uuuuuu, sav je zločest!

- Daaaaaaa, komaaaaaaa.

- Nema veze. Dobro se čuje... Pričaj.

MARTINA MIHOLIĆ, UMJETNICA I PROFA (27)

- Ja sam Martina, ali zovu me Marta i Flafy. Čak su ljudi mislili da su Marta i Martina dvije različite osobe. Imam 27 godina, ali rado bih imala manje. Recimo, 23 i pol. Da, znam kaj si sad misliš... I da, volim mlađe frajere. Piše mi na čelu. I sad sam se sva zarumenila. A nisam još ni pivo popila. Dakle, daj 'ajmo ispočetka. Kaj radim? Završila sam Likovnu akademiju, grafiku u klasi profesora Kuduza. Radim kao umjetnica i izlažem... Prije svega, tako sebe vidim. Radim sa skupinom umjetnika koja se zove *Projekt 6*. Mi pokušavamo s jedne strane dovesti u pitanje umjetnički hermetizam, a s druge propitivati egoizam i zainteresiranost publike. Suvremena umjetnost je sama po sebi složena i čini mi se da se zaista premalo vremena i volje ulaže u razumijevanje koncepta i suštine nečijeg rada. Najčešće to bude onak': dođu ti prijatelji na izložbu, a dođu i ti neki ljudi koji hoh-malo popiju, i hoh-malo pročavrljaju, i hoh-malo pojedu, i dobiješ hoh-mali članak u novinama: bila ta i ta izložba, napravio taj i taj umjetnik. Svakako, kad napraviš neko umjetničko djelo, ono jest prepušteno interpretaciji drugih, i mi se hoćemo baš baviti tom mogućnošću percepcije tuđeg rada. To je bio prvi krug. Drugi su bile predrasude i stereotipi. Postavljeno pitanje bilo je recimo ovakvo: zašto ljudi imaju potrebu iznositi svoje mišljenje o nečijem identitetu, i to na temelju jedne ili dvije stvari koje znaju o toj osobi... Bio taj neki lik koji me presreo nekoliko puta u kvartu. Zvao me na kavu, ali fala bogu, ja ne pijem kavu, pa sam mu tako i rekla. Uglavnom, frajer je, iako se uopće ne poznajemo, ničim izazvan iznio svoje mišljenje o meni. Rekao je: "Znam i tebe i one tvoje frendice. Kaj ste vi neke umjetnice? Sigurno niš' ne radite i lagodno živite." Mislim, da bar! I još je dodao da smo jako promiskuitetne. Da bar! Da bar! Recimo, on si je dozvolio malo više nego što je smio. Rad koji sam na tu temu napravila uključivao je intervjuiranje mojih prijatelja i poznanika. Nije bilo lako postavljati pitanje što vi mislite o meni, a nije bilo ni lako čuti odgovore. Ljudi puno toga krivo skuže, a rijetko dobiješ priliku o tome razgovarati, to razjašnjavati. Bilo je odlično što su kasnije komentirali da ih je izložba natjerala na razmišljanje. Sljedeći problem i tema na koju ćemo se okomiti bit će dogma. I tako, puno sam izlagala, putovala i izlagala vani, iako od toga ne mogu preživjeti. Sretna sam kad mogu produkcijski pokriti projekt. Kad sam izlagala u Džamiji, na primjer, od HDLU-a sam dobila lovu samo za pozivnice. Kužiš? A i art koji radim nije baš ono što se prodaje, ne stavlja se u kući ili u stanu na zid... Tako da trenutno nije to baš neki izvor financiranja, možda jednom i bude... Radim kao profesorica u školi *Linigra*, privatnoj gimnaziji. Profa sam. I otkako radim taj posao

- otvorila mi se grlena čakra... Meljem i meljem. Zar ne vidiš? Predajem povijest umjetnosti. Smiješno je kad me učenici vide u KSET-u ili bilo gdje vani, onak', zdrobljenu... Onda umiru od smijeha. Najzanimljivije im je kako se oblačim. Zato dođem i malo ranije na nastavu da stignu prokomentirati sve što sam obukla taj dan. To im je fora i zgodno. S druge strane, mislim da me poštuju i da sam uspostavila autoritet. Pokušavam im dati domaće zadaće iz umjetnosti s kojim su u svakodnevnom kontaktu, recimo meni je super ako pišu o stripu koji čitaju ili o omotu CD-a koji slušaju. Razgovaramo i o glazbi. I da, svi uvijek misle da slušam electro, što nije točno. Kad sam vani pa se pušta electro, onda okej, plešem, naravno. Volim plesati. Bila sam breakdancerica. Plesala sam, išla na natjecanja i tak sam se i furala. Sve široko. Ali inače, imam širok glazbeni ukus. Milijama sam daleko od cajki, to ne moram posebno isticati - vidi se, a ni house, techno ili dead metal nisu moja priča... Ali sve od punk-rocka, post-rocka, indieja do eksperimentalne elektronike i songwritersa i writerisca slušam. Nađi me na Last.fm-u... Zovem se smartiniquex. Onda, radim i kao urednik. Jao, tako sam rodnog neosvijestena. Svi me upozoravaju na to, sram me bilo... Naime, ja sam urednica, umjetnička ravnateljica *Testa*. Teško mi je definirati slobodno vrijeme jer i moj posao je čudno vezan za slobodno vrijeme. Ipak, znam se srolat doma u krevet i slušat super bendiče koje volim... Slobodno vrijeme je i kad se strgam vani. Znam često s tatom na Hrelić nedjeljom. I baš mi bude krivo ako to preskočim. A preskočim ako se totalno strešam u subotu, u slobodno vrijeme. Taj Hrelić je naš mali ritual. Recimo, ja uopće ne gledam televiziju. I kaj, sad smo opet došli na frajere? Sviđao mi se donedavno VZP - veliki zločesti punker. To je bio jedini baš zločesti frajer koji mi se sviđao. A načelno sviđaju mi se mladi. Ali kaj mogu kad oni izgledaju starije, ti dečki. Mislim, ne mogu ga pitat osobnu kartu prije poljupca. Jedino je bed kad mi stvarno kažu koliko imaju godina. Jedan mi je rekao da mi je faca bila nešto između: *shock and shame! But I will do it anyway!*

IVANA KOLONIĆ PICEKICA, STUDENTICA (26)

- Studiram međunarodne odnose i komunikologiju - tržno komuniciranje i odnose s javnošću. Sad sam ti zauzela tri reda s tim, to nitko ne može zapamtiti. Studiram na slovenskom, bilo ga je teško naučiti, ali moram se pohvaliti, dobila sam desetku. Tamo je to najbolja ocjena. Stvarno sam se jako potrudila. Bilo je jako smiješno na početku, a sad svi misle da sam Slovenka. Sama se financiram i iz potrebe sam radila stvarno sve i svašta... Gle, ja sam ti sa sela... Trebalo je kuruzu pljevit, svinje hranit, na selu se

puno radi... Navikla sam. A i rodila sam se u velikoj obitelji - mama, tata, sestra, brat i ja. To je bila borba od samog početka, a i volim uzeti stvar u svoje ruke. Kako drugačije? U Ljubljani je skupo živjeti i jako je teško naći stan. Stan i režije mi progutaju sve pare koje zaradim. Slovenci, dva i pol sata udaljeni od Zagreba, a potpuno su različiti od Zagrepčana. Zatvoreni su, ksenofobični, jako *official*... Sve je točno u sekundu. Puno se radi, puno se uči, jako su strogi, teško nalaziš prijatelje. To je tipični europski stav. Drago mi je da sam to prošla, očvrstnula sam, ali bilo je trenutaka kad nisam imala kaj za jest po par dana...

- Možemo objaviti tvoj žiroračun u magazinu.

- Hahaha. Sad više ne treba, hvala. Najgori posao koji sam radila bio je posao u katarskom uredu, gdje sam osam sati na dan skenirala neke prastare dokumente. Šef je bio pregrozan i stalno mi je nalazio neke mrlje. Radila sam i u casinu kao konobarica, za pravo skupljačica pepeljara. Najbolji posao bio mi je novinarjenje na televiziji. Slovenci jako puno ulažu u kulturu. To je genijalno. Ljubljana je u usporedbi sa Zagrebom nevjerojatna što se tiče kulturnih događanja. Ali to sve je jako skupo i, fakat, nema tog momenta da imaš frendove pa te uvedu ili ti nabave karte... Ne, to nije ta kultura. To je nepristojno, i žičat. Sve to zagrebačko mi tamo fali. Ali ono što će mi faliti iz Ljubljane je plesna škola, kombinacija baleta i suvremenog plesa. Inače, volim sport i svaki dan se bar malo razgibam. A ovaj neki buntovni štih u odijevanju počeo je još u srednjoj, kad sam bila totalna punkerica, kad sam brjerala glavu žiletom, probušila nos zihericom, doma, sama... Onda, malo sam se skulirala kad sam krenula na faks i ufurala se u neki ženstveni-damica-stil. Često mijenjam frizuru i boju. To mi je najdraže od svega. Volim *trash* dućane, Hrelić, *second-hand*, ne trošim puno love na obleku... Mislim da se super može izgledati i s malo para. Zna nekad biti teško, bilo u Zagrebu ili Ljubljani, furat svoj stil. Nekad imaš osjećaj da te svi gledaju. Nekad to opterećuje. Zna ti biti teško kad si sam i bez frendova i kad nemaš nikakvu podršku. Ali treba biti hrabar. Ne radim ja od toga nikakvu filozofiju. Nosim kaj mi se sviđa i to je to. A teško mi se opredijeliti i za neku glazbu. U svakom žanru se nađe genijalnih stvari. Volim electro, experimental, ambiental, rock, post-rock, british pop. U zadnje vrijeme sve više slušam jazz, što sam starija sve mi više paše. U Ljubljani sam puno učila i puno radila i zaista nisam izlazila van. Najviše volim tulume i kućne *partyje*. A telku ne gledam od osamnaeste. Obožavam čitati, knjige su moja strast. I kad je stručna literatura u pitanju - to se odradi, ima i tu malo gušta, ali beletristiku obožavam. Najveći su mi gušt - čaj i knjiga i duga topla zima. Mislim, grijanje, ne...

PRIVATE

